

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatele **L. H. N.**, zastoupeného Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem v Děčíně, Masarykovo nám. 193/20, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 11. 2003, č. j. 15 Az 254/2003 - 10,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 11. 2003, č. j. 15 Az 254/2003 – 10, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 20. 6. 2002, č. j. OAM-2727/AŘ-2001, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 8. 2001, č. j. OAM-2315-CU-02-C10-2001, jímž nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vyhoštění ve smyslu § 91 citovaného zákona. V odůvodnění krajský soud uvedl, že správní orgán zjistil dostatečně skutkový stav věci a věc náležitě právně posoudil. K odůvodnění správního rozhodnutí dodal, že stěžovatel v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu uvedl, že opustil svou vlast z ekonomických důvodů, o azyl žádá z těchto důvodů a že jeho rodina byla chudá. Do protokolu o pohovoru pak uvedl, že opustil Vietnam proto, že nechtěl jít na vojnu, politického života se aktivně neúčastnil a neměl problémy kvůli svým

politickým názorům. Z uvedeného je podle názoru krajského soudu zřejmé, že stěžovatel neprokázal naplnění podmínek pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Jeho tvrzení v žalobě o odůvodněném strachu z pronásledování jsou pouze obecná, která nijak blíže nekonkretizuje a která jsou v naprostém rozporu s tím, co uváděl v průběhu správního řízení. Nelze je tedy považovat za věrohodná. Správní orgán proto rozhodl důvodně a zákonným způsobem.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které vyjádřil nesouhlas s tím, že krajský soud posoudil důvody, které stěžovatel uváděl, pouze jako ekonomické. Stěžovatel se neztotožnil se závěry krajského soudu v tom smyslu, že o azyl žádá nedůvodně. Domnívá, že správní orgán zcela nedostatečně posoudil jeho osobní situaci a okolnosti, které uváděl již při pohovoru před správním orgánem. Kasační stížnost proto podává z důvodu vad řízení, které spočívají v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a soud, který ve věci rozhodoval měl napadené správní rozhodnutí zrušit, tedy s odkazem na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto se domáhal zrušení napadeného rozsudku, vrácení věci k dalšímu řízení a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel sice v kasační stížnosti výslovně označil zákonný důvod jejího podání s poukazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ale nijak nekonkretizoval z čeho dovozuje, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. Správní orgán především vycházel z výpovědi stěžovatele obsažené jednak v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, v němž uvedl, že opustil svou vlast z ekonomických důvodů, o azyl žádá z těchto důvodů a že jeho rodina byla chudá a jednak v protokolu o pohovoru, v němž uvedl, že opustil Vietnam proto, že nechtěl jít na vojnu, politického života se aktivně neúčastnil a neměl problémy kvůli svým politickým názorům. Pro posouzení situace ve Vietnamu mělo ministerstvo k dispozici informace ze zpráv Ministerstva zahraničí USA v oblasti dodržování lidských práv ve Vietnamu v r. 1999 a 2000 a o svobodě vyznání ze dne 5. 9. 2000, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky z r. 2000 a z databanky ČTK. S obsahem všech těchto zpráv měl stěžovatel možnost se seznámit po ukončení pohovoru a této možnosti nevyužil. Za této situace není podle názoru Nejvyššího správního soudu možné dovodit, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech.

Pokud stěžovatel svou domněnku, že správní orgán zcela nedostatečně posoudil jeho osobní situaci a okolnosti, které uváděl již při pohovoru před správním orgánem, formuloval zcela neurčitě bez jakékoliv konkretizace, nejedná se o důvod kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud se jí proto nemohl zabývat.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. 9. 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu